

Війська ООН відчинили тюремні ворота

Корейська війна спалахнула під час мого ув'язнення у Хиннамі. Три дні по її початку південнокорейські війська здали столицю Сеул і відступили далі на південь. Тоді шістнадцять держав під керівництвом Сполучених Штатів сформували війська ООН і втрутилися в Корейську війну. Американські сили висадилися в Інчхоні й просунулися до Вонсана, великого промислового міста Північної Кореї.

Природно, що в'язниця Хиннам стала мішенню для авіаційних бомбардувань США. Під час бомбардувань тюремні охоронці залишали в'язнів і ховалися у бомбосховищах. Їм було абсолютно байдуже, виживемо ми чи померемо. Одного разу я побачив Ісуса, який, проливаючи сльози, йде від мене. Це викликало в мене дивне передчуття, тому я закричав: «Не відходьте далі ніж на дванадцять метрів від мене!» Незабаром після цього величезна бомба вибухнула всього за дванадцять метрів від того місця, де я стояв. В'язні, які наблизилися до мене, вижили.

Коли бомбардування стало інтенсивнішим, охоронці почали страчувати полонених. Вони називали номери ув'язнених і наказували їм прийти з пайком на три дні та лопатою. Арештанти думали, що їх переводять до іншої в'язниці, але насправді тих нещасних відводили в гори, змушували копати яму, а потім в ній і ховали. Невільників викликали в порядку тривалості покарання, першими тих, хто отримав найдовші терміни. Я зрозумів, що моя черга настане наступного дня.

У ніч перед моєю стратою бомби падали так рясно, як краплі води у сезон дощів, це було 13 жовтня 1950 року. Провівши успішну висадку в Інчхоні й опинившись на півострові, американські війська наступали на Хиннам, щоб зрештою взяти Пхеньян. Тієї ночі американці почали масований наступ на Хиннам за підтримки бомбардувальників B-29.

Бомбардування було дуже інтенсивним, здавалося, що Хиннам перетворився на море вогню. Високі тюремні стіни стали падати, а охоронці втекли, рятуючи своє життя. Нарешті ворота в'язниці, у якій нас тримали, відчинилися. Близько другої години ночі наступного дня я спокійно, з гідністю вийшов із в'язниці Хиннам.

Я був у тюрмі два роки і вісім місяців, тож мав жахливий вигляд. Білизна та верхній одяг перетворилися на лахміття. Вбраний у дрантя, замість того щоб їхати до мого рідного міста, я разом з тими, хто став моїми послідовниками у в'язниці, вирушив до Пхеньяна. Дехто, замість того, щоб податися на пошуки дружин і дітей, вирішив піти зі мною. Я уявляв, що мати, мабуть, щодня плаче, хвилюючись про мене, але я мав попіклуватися про мою паству в Пхеньяні.

По дорозі до Пхеньяна ми бачили, наскільки Північна Корея підготувалася до цієї війни. Усі великі міста було з'єднано двосмуговими дорогами, щоб їх можна було використати за надзвичайних обставин у військових цілях. Багато мостів побудовано з міцного бетону, щоб витримувати вагу тридцятитонних танків. Добриво, яке ми у в'язниці Хиннам, ризикуючи життям, насипали в мішки, надсилали в Росію в обмін на застарілу зброю, котру потім розгорнули вздовж 38-ї паралелі.

Прибувши до Пхеньяна, я відразу почав шукати послідовників, що були зі мною до мого ув'язнення. Я хотів дізнатися, де вони перебувають і в якому стані. Війна розкидала нас, але я відчував відповідальність знайти їх і допомогти вижити. Я не знав, де вони, тож єдине, що залишалося, це обшукати Пхеньян від краю до краю.

Після тижня пошуків мені вдалося знайти всього трьох-чотирьох людей. Я зберіг трохи рисового борошна, яке отримав у в'язниці, тому змішав його з водою і приготував рисовий пиріг, щоб поділитися з ними. Поки ми йшли з Хиннама, я вгамував голод завдяки парі замерзлих картоплин. І зберіг рисове борошно, тож відчув ситість, коли спостерігав, як вони жадібно їли рисовий пиріг.

Протягом сорока днів у Пхеньяні я шукав всіх, кого міг згадати, – і молодих, і старих. На жаль, я так і не дізнався, що сталося з більшістю

моїх послідовників. Однак вони назавжди залишилися в моєму серці. У ніч на 2 грудня я подався на південь. Разом з Вон Пілом Кімом та іншими членами церкви ми приєдналися до довгої колони біженців, яка розтягнулася десь на дванадцять кілометрів.

Ми навіть взяли із собою нашого члена на прізвище Пак, який не міг нормально ходити. Він був серед тих, хто пішов за мною у в'язницю Хиннам. Та звільнився раніше від мене. Я знайшов його самого вдома зі зламаною ногою, тоді як всі інші члени його родини виїхали на південь. Я посадив Пака на велосипед, і ми вирушили разом. Основні дороги були зайняті військами північнокорейської армії, тому ми сунули замерзлими рисовими полями, чимдуж прямуючи на південь. Китайська армія наближалася, але з людиною, яка не могла ходити, нам було непросто рухатися швидко. Половина дороги виявилася такою поганою, що я ніс Пака на спині, а хтось інший штовхав порожній велосипед. Скалічений товариш постійно казав, що не хоче бути для мене тягарем і навіть кілька разів намагався вчинити самогубство. Я переконував його, що треба йти далі, а іноді навіть голосно сварив, і ми залишилися разом до кінця.

Ми були біженцями, і нам треба було якось харчуватися. Тому заходили в покинуті мешканцями будинки і шукали рис чи будь-яку іншу їжу, яка могла залишитися. Ми варили все, що знаходили, – рис, ячмінь або картоплю. Цього ледь вистачало, щоб вижити. Ми не мали мисок і як палички для їжі використовували шматки дерева, але їжа видавалася нам напрочуд смачною. Хіба не мовиться в Біблії: «Блаженні бідні»? Хоч би що ми їли, наш шлунок бурчав від задоволення. Навіть скромний шматок ячмінного пирога був таким смачним, що його не можна було порівняти з королівською трапезою. Незалежно від того, наскільки я був голодний, я завжди переставав їсти раніше за інших, щоб їм дісталось трохи більше.

Пройшовши велику відстань, ми наблизилися до північного берега річки Імджін. Я зрозумів, що вкрай важливо хутчіш перетнути річку, тому ми дуже поспішали. Я відчував, щоб залишитися в живих, нам потрібно подолати цю перешкоду. Я безжально підштовхував Кім Вон Піля,

змушуючи його продовжувати тягти велосипед. І хоч, той був молодий, проте засинав на ходу. Тієї ночі, подолавши тридцять кілометрів, ми вийшли на берег річки Імджін. На щастя, річка була вкрита льодом. Декілька біженців попереду нас перетинало річку, а позаду вишикувалася вже величезна колона. Щойно ми перетнули річку, війська ООН закрили переправу і припинили пропускати людей. Якби ми підійшли до річки на декілька кілька хвилин пізніше, ми вже б не змогли її перетнути.

Після переправи Кім Вон Піль озирнувся на дорогу, якою ми прийшли, і запитав: «Як ви дізналися, що переправу через річку ось-ось закріють?»

«Звісно, я знав, — відповів я. — Такі речі нерідко трапляються з тим, хто стає на шлях Небес. Люди часто не знають, що порятунок чекає за наступною перешкодою. Ми не могли витратити даремно жодної хвилини, якби було потрібно, я схопив би тебе за шию і потягнув через перехід». Здавалося, що мої слова зворушили Кіма, але на душі було неспокійно.

Коли ми підійшли до місця, де 38-ма паралель розділяла півострів на дві частини, я почав молитися, поставивши по одній нозі на територію Південної і Північної Кореї. «Поки що ми змушені йти на південь, але незабаром я повернуся на північ. Я зберу сили вільного світу, щоб звільнити Північну Корею та об'єднати обидві Кореї». Я молився про це протягом усієї нашої дороги, коли ми йшли разом з біженцями.